

Missä Don Quijote, siellä myös hämmennys ja sekasorto. Tällä kertaa ollaan kovan onnen majatalossa, tai siis lumotussa linnassa.

Pelvotonta teatteria

Outokummun teatteri se ei sitten pelkää yhtään mitään. Kahden perinteistään perinteisemmän näytelmän jälkeen se ottaa ohjelmistoonsa suuren eurooppalaisen tarinan, joka on huikean ajankohtainen ja koskettava tänäkin päivänä.

Vai ovatko kysymykset onnen olemuksesta tai kuvitteellisen ja todellisen rajasta jotenkin pois meidän ajastamme?

Nuorten miesten uhma ja vimma

Don Quijote on kahden nuoren miehen uhmakas näytelmä. Ilmari Tiitisen Don Quijote tekee matkaa ritarikunniansa takia ja Lasse Lai-

tisen Sancho Panza saadakseen aikanaan isännältään lahjaksi saaren, ja nämä kaksi puhaltavat hengen ja voiman koko näytelmään.

Matkan aikana paimenet, parturit, majatalonpitäjät ja hengenmiehet joutuvat kukin vuorollaan törmäyskurssille Dolcinellansa kauneuden nimeen vannovan ja alati kurjia ja köyhiä puolustavan ritarin ja hänen päättään puistelevan aseenkantajansa kanssa. Sanna Kärkkäinen on majatalossaan järjestyksen pitävänä isäntänä erityisen sävykäs vuorotellen palvelijalta rahaa tai isäntänsä tilaa tiukkaavana ja vuorotellen ritarin maailmaan ja ajatuksiin paneutuvana asiakaspalvelijana.

Ritarin urotyöt ja maine alkavat totta totisesti kasvaa, ja näytelmän toinen juonisäie kertoo kotiväen huolesta ja yrityksestä löytää heidän mielestään seonnut sukulainen ja saada hänet turvassa kotiin. Parivaljakon kotikylän pappia esittävän Teemu Laasonen ja parturina nähtävän Tomi Laurikaisen yhteisyrityksessä nähdään ikään kuin sivutuotteena näytelmän ehdoton kaunotar: ylhäinen prinsessa, joka kainosti katselee huiviensa takaa.

Ohjaajakin uskaltaa

Ohjaaja Henry Räsänen ei pelkää kokeilla näyttelijöidensä osaamista,

Don Quijote ja mainio aseenkantaja. Ohjaus: Henry Räsänen. Ohjaajan assistentti: Sanna Kärkkäinen. Rooleissa Ilmari Tiitinen, Lasse Laitinen, Taina Härkönen, Jaana Kokkonen,

katsojien ymmärrystä ja näytelmän luontaisen rytmin katkomista. Katsojan haastavassa ohjauksessa on kohtia, jolloin sinällään toimivien valojen ja lavastusratkaisujen luomaa illuusiota ja taikaa rikotaan uskaliaasti. Näyttelijät palautetaan näyttämölle, piuhoitusta lisätään kesken kaiken ja joidenkin ratkaisujen tarkoitusta on vaikea ymmärtää. Mutta kokonaisuus kestää Räsänen kokeilut hämmästyttävällä tavalla.

Ilmari Tiitisen ja Lasse Laitisen ja muiden näyttelijöiden urakoitua pari tuntia Henry Räsänen ohjauksessa Kiisu Teatterista poistuu ihmisiä, jotka ovat saaneet nauraa, säikähtää, hämmästyä ja jotka joutu-

Tanja Harju, Teemu Laasonen, Tomi Laurikainen, Sanna Kärkkäinen, Juha Aronen, Annastiina Paakkunainen, Heikki Tiilikainen. Musiikki Season Zero.

vat vielä kotonakin miettimään mitä ne kaikki näytelmän asiat oikein tarkoittivat. Ajatukset siitä, että toisesta ihmisestä on pidettävä huolta viimeiseen asti ja että ihmistä ei saa laittaa häkkiin jäävät päällimmäiseksi. Kaunis ajatus siitä, että tärkein näyttämö on katsojan korvien välissä, toteutuu Don Quijoten kohdalla kuin taideteorian oppikirjassa.

Ai niin, se onni meinasi unohtua. Sancho Panza istuu ja nojaa paksuun pilariin ja hän osaa kertoa isännälleen mitä on onni. Pala leipää, juustoviipale, sipuli ja viinileili; näin se käy.